

Johanneksen evankeliumin alku

Johanneksen evankeliumin alku on käännetty tarkoituksella väärin kolmiyhteisen jumalan opin tueksi. Sanaan ([logos](#)) viittaavat demonstratiivipronominit "[houtos](#)" ja "[autos](#)" on käännetty persoonapronominilla "hän", kun ne tulisi kääntää demonstratiivipronomineilla "tämä" ja "se".

Virheellisen käännöksen takana on ajatus, jonka mukaan "sana" on henkilö sen sijaan, että se olisi personoitu abstraktio "Jumalan sana". Tästä on sitten tehty oppi, jonka mukaan "Sana" tarkoittaisi "Jumalan Poikaa". On sanottu, että Jumalan Poika oli alussa Jumalan tykönä ja Jumalan Poika oli Jumala. Jumala olisi sitten luonut tämän maailman Poikansa kautta sen sijaan, että loi sen sanallaan ja viisaudellaan, niin kuin Raamatussa on sanottu. (Psa 33:6-9; Snl 3:19; 8:22-31; Jer 10:12; 51:15)

Kun sitten jakeessa 14 Johannes kirjoittaa, että "sana tuli lihaksi", niin sen on sanottu tarkoittavan sitä, että Jumalan Poika syntyi "[neitsyt](#) Mariasta". Koska Jumalan Poika olisi ensimmäisen jakeen mukaan "Jumala", niin sen perusteella on sanottu, että "Jumala tuli lihaksi": Jumala valmisti itselleen ihmisen ruumiin eli inkarnoitui. Jeesus Kristus on siten "täysi Jumala ja täysi ihminen" yhtä aikaa. Tämä opetus on saatu iskostettua lähes kaikkien nimeltään kristittyjen mieliin, niin että he toistavat sitä kuin mantraa: "Jeesus on tosi ihminen ja tosi Jumala."

Jos luet ne kohdat Vanhasta testamentista, joissa on kerrottu Jumalan luoneen kaiken sanallaan ja viisaudellaan tai sanansa kautta, niin huomaat, että niissä kohdissa ei tarkoiteta sanalla ja viisaudella henkilöä. (Psa 33:6-9; Snl 3:19; 8:22-31; Jer 10:12; 51:15) Ainoa kohta, jonka on tulkittu tarkoittaneen henkilöä, on Sananlaskujen kirjan kahdeksas luku jakeet 12-36. Siinä puhutaan viisaudesta, jonka Jumala omisti ennen maailman luomista tykönään. (Snl 8:22) Viisaus oli läsnä, kun Jumala loi tämän maailman. Jumala on silti hän, joka maailman loi, ei hänen viisautensa, jos kirjaimellisia ollaan. (jj. 22-31)

Jakeessa 30 sanotaan suomenkielisen käännöksen mukaan, että viisaus oli hoidokkina Jumalan tykönä. Sana voidaan kääntää myös siten, että viisaus oli arkkitehti, rakennusmestari tai mestarirakentaja. Tätä vaihtoehtoista käännöstä on pidetty todisteena siitä, että viisaus tarkoittaa todellakin henkilöä, Jumalan Poikaa Jeesusta. Kaikkien muiden luomisesta kertovien kohtien mukaan sana tai viisaus ei kuitenkaan ole henkilö. Ne ovat abstraktio, joka on personoitu: kuvattu ikään kuin henkilönä. Vastaavia personoituja abstraktioita ovat synty, viha, rakkaus ja Jumalan sana. (Room 7:17, 20; Jaak 1:20; 1Kor 13; Joh 1:1-14)

Vaikka viisautta sanotaan arkkitehdiksi, rakennusmestariksi tai mestarirakentajaksi, niin se ei sittenkään ole henkilö. Jumalan viisaus on Jumalan omistamaa ja hänestä lähtevää viisautta, joka näkyy hänen luomistyönsä tuloksissa. Kun katsot aurinkoa, kuuta ja tähtiä, niin näet, miten viisaasti ne asetettu tuomaan valoa maailmaan ja osoittamaan aikoja. Kun katsot luotuja olentoja, niin näet, miten viisaasti ne täyttävät oman tarkoituksensa ekosysteemissä. Jumala on luonut kaiken viisaudellaan, niin kuin on kirjoitettu, mutta se viisaus ei ole henkilö. Myös sanaa voima on käytetty samalla tavalla kuin sanaa viisaus. Jumala on tehnyt kaiken voimallaan ja viisaudellaan, mutta voima ja viisaus ei ole henkilö. (Jer 10:12; 27:5; 32:17; 51:15) Jeesus sanoi isäänsä "voimaksi", mutta voima ei ole isästä erillinen persoona, niin kuin eivät sana ja viisauksaan sitä ole, kun niitä on vastaavalla tavalla ikään kuin persoonana kuvattu. (Matt 26:64)

Jumalan sana on personoitu Johanneksen evankeliumin alussa. Se esitetään ikään kuin henkilönä, vaikka se ei ole henkilö. Jumala ei ole luonut tätä maailmaa poikansa Jeesuksen kautta. Hän on luonut sen sanansa kautta, sanallaan ja viisaudellaan, voimallaan. (Psa 33:6-9; Snl 3:19; 8:22-31; Jer 10:12; 51:15) Vanhassa testamentissa ei luomisesta kertovissa kohdissa esiinny kertaakaan elävää olentoa Jumalan rinnalla luomassa tätä maailmaa. Jumalan poika Jeesus Kristus loistaa poissaolollaan luomisesta kerrottaessa. Jos Jumalan Poika olisi ollut luomassa tätä maailmaa yhdessä isänsä kanssa, niin hänet olisi aivan varmasti mainittu pyhissä kirjoituksissa luojana, mutta niin ei ole tehty, koska hän ei ole ollut luomassa tätä maailmaa. Raamattu alkaa sanoilla:

Alussa loi Jumala taivaat ja maan. Ja maa oli autio ja tyhjä, ja pimeys oli syvyyden päällä, ja Jumalan henki liikkui vetten päällä. Ja Jumala sanoi: "Tulkoon valo." Ja valo tuli. (1Moos 1:1-3)

Valon tulemista maailmaan on pidetty aivan oikein esikuvana kristuksen Jeesuksen maailmaan tulosta. Tässä ei kerrota kuitenkaan sitä, että Jumalan Poika olisi ollut luomassa maailmaa yhdessä isän ja pyhän hengen kanssa. Valo tuli maailmaan vasta sen jälkeen, kun Jumala oli luonut jo taivaan ja maan ja meren. Valo ei osallistunut itse luomistapahtumaan tätä ennen eikä tämän jälkeen. Valo ei ole edes henkilö luomiskertomuksen alussa. Se ei suunnittele, ajattele, puhu, päätä ja tee asioita itsenäisesti. Se vain tulee maailmaan, koska Jumala sanoi "tulkoon valo". Vaikka valon tuleminen pimeään maailmaan luomiskertomuksessa on esikuva kristuksen tulosta maailmaan noin 4000 vuotta myöhemmin, niin valo ei ole henkilö, joka osallistuu luomiseen.

Sana "logos" ei ole henkilö Johanneksen evankeliumin alussa. Sen on tulkittu olevan henkilö, koska Johannes ennusti kristuksesta ja käytti ennustuksen esikuvana "sanaa" ja sen "valoa", jotka tulisivat maailmaan kristuksessa Jeesuksessa, hänen persoonassaan. Vanhan testamentin kirjoituksissa "sana" ei kuitenkaan ole henkilö, kun luomisesta puhutaan. Se on sama asia kuin "viisaus", jonka Jumala omisti

alussa ennen maailman luomista. Jumala on luonut sanansa kautta, sanallaan, voimallaan ja viisaudellaan kaiken, mitä on. Sana on esitetty evankeliumin alussa personoituna, vaikka se ei ole henkilö, niin kuin se ei henkilö Vanhassa testamentissa ole. (1Moos 1-2; Psa 33:6-9; Snl 3:19; 8:12-36; Jer 10:12; 51:15; Joh 1:1-14) Samalla tavalla on personoitu viha, rakkaus ja synti, vaikka ne eivät ole henkilö. (Jaak 1:20; 1Kor 13; Room 7:17, 20)

"Alussa oli sana ja sana oli Jumalan tykönä ja Jumala oli sana." (Joh 1:1) Se sana (logos) on kaikkialla muualla Raamatussa "Jumalan sana" sen sijaan, että olisi henkilö. Myös Johannes sanoo sitä logosta muualla Jumalan sanaksi sen sijaan, että se olisi henkilö: se sama logos, joka oli alussa Jumalan tykönä ja asuu nyt pysyvästi opetuslapsissa. (1Joh 2:7, 14) Muissa se sana ei pysyvästi asu, vaikka voi olla heidän huulillaan. (Joh 5:38) Jeesus on kylvänyt sen sanan sydänten peltoon ja opetuslapsissa se kasvaa juurta ja tuottaa hyvää hedelmää isän Jumalan kunniaksi. (Matt 13:1-23; Luuk 8:4-15) Muut eivät ota sitä sanaa vastaan ja jäävät siten hedelmättömiksi, vaikka olisivat sanan kuulleet. Valitut ottavat sen sanan vastaan ja syntyvät hengestä sanan kautta Jumalan lapsiksi. (Joh 1:12-13; 3:1-12; 1Tess 1:5-6; 2:13; 1Piet 1:3, 21-25)

Jeesus kristus ei ole Jumalan sana. Jumalan sana ja Jeesus kristus ovat kaksi eri asiaa. Jeesus on henkilö, mutta Jumalan sana ei ole henkilö. Se sana, joka oli alussa Jumalan tykönä, on se sama sana, jonka isä antoi pojalleen ja sitä ennen valituille palvelijoilleen profeetoille tai Israelin tuomareille. (Joh 10:35; 12:44-50; 14:9-11, 23-24; Hebr 1:1) Poika antoi sen sanan sitten opetuslapsilleen ja me uskomme sen sanan kautta Jumalaan ja Jeesukseen. (Joh 17:6, 14, 17, 20; 20:29-31) Se sana ei ole henkilö, mutta se kertoo henkilöstä: Jeesuksesta kristuksesta, meidän herrastamme, Jumalan pojasta. Hänessä sana on tullut täydellisesti lihaksi. Kristus on tullut meille viisaudeksi Jumalalta, vanhurskaudeksi, lunastukseksi, pyhitykseksi ja pelastukseksi. (1Kor 1:30-31)

Jeesuksessa kristuksessa asuu jumaluuden koko täyteys ruumiillisesti. Hänessä ovat kaikki tiedon ja viisauden aarteet kätkeytyneinä. (Kol 1:19-2:9) Sana on tullut täydellisesti lihaksi kristuksen persoonassa, mutta se sana ei itse ole persoona. Se, mitä "sana tuli lihaksi" tarkoittaa, on monitulkintainen asia. Johannes puhui sitä ennen Jumalan lapseksi syntymisestä sanan vastaanottamisen kautta. (Joh 1:12-13) Sanan lihaksi tuleminen voi tarkoittaa sen vuoksi sitä, kun kristus syntyy evankeliumin sanan kuulleen ihmisen sydämessä, kun sana sulautuu uskossa häneen ja jää pysyvästi asumaan häneen. (Gal 4:19; 1Kor 4:15; Hebr 2:2; 1Joh 2:7, 14, 24; Luuk 8:4-15; Joh 14:23-24; Efe 3:14-21) Vaikka se tarkoittaisi Jeesuksen syntymistä äitinsä Marian kohdusta, niin se ei todista Jeesuksen olleen isän tykönä ennen maailman luomista tai sitä, että Jeesus on syntynyt neitsyestä.

Sanaa [monogenes](#) on käytetty Raamatussa vanhempiensa ainoasta lapsesta tai lapsesta, joka on ainoa laatuaan. Sitä on käytetty jälkimmäisessä merkityksessä Iisakista, joka on kristuksen esikuva. (Hebr 11:17-19, 1Moos 22:2, 12) Iisak oli Aabrahamin poikien joukossa ainoa laatuaan, sillä vain hän syntyi "hengen mukaan" eli lupauksen voimasta. (Gal 4:19-31) Vain Iisak on kristuksen esi-isä sukuluettelon mukaan, eivät muut Aabrahamin pojat. (1Moos 12:3; 18:18; 25; Matt 1:1) Aabraham oli valmis uhraamaan vain Iisakin ainoana poikanaan, koska uskoi Jumalan herättävän hänet ylös kuolleista. Jeesus on samalla tavalla Jumalan "ainoa" poika kuin Iisak, hänen esikuvansa. Sana "monogenes" ei viittaa neitseestä syntymiseen.

Joh 3:13-17 kertoo siitä, miten Jumala antoi ainoan (monogenes) poikansa maailman pelastamiseksi. Hän antoi poikansa kuolla ristillä ja herätti hänet ylös kuolleista, mihin tämä kohta viittaa. Jeesus on kirkastettu sen jälkeen, kun Jumala herätti hänet ylös kuolleista ja otti tykönsä taivaaseen. (Joh 7:37-39; Hebr 2:8-9) Niinpä se kirkkaus, jota Johannes ja Jaakob ja Pietari katsoivat, oli sitä kirkkautta, joka ainoalla pojalla on isältä kuolleista herätetyksi tulemisen jälkeen. (Joh 1:14) He näkivät sen kirkkauden ilmestyksessä jo ennen kuin Jumala oli herättänyt kristuksen kuolleista ja ottanut hänet tykönsä taivaaseen. (Matt 17:1-8)

Jumala on suunnitellut jo ennen maailman luomista pelastavansa valitut herättämällä poikansa ylös kuolleista. (Efe 1, 2Tim 1:8-11; Room 8:24-33; 1Piet 1:1-5) Jeesuksella oli kirkkaus isältä jo ennen maailman luomista, mutta se kirkkaus oli isän mielessä ja ajatuksissa, ei siten, että Jeesus olisi ollut Jumalan Poikana isän tykönä ennen kuin maailma olikaan. (Joh 17:5) Jeesuksen kuninkuuden alkuperä on myös muinaisuudessa, iankaikkisissa ajoissa, koska Jumala on nähnyt poikansa jo edeltä tulevan maailman kuninkaana ja herrana. (Mka 5:1ss.) Mikään Raamatun kohta ei todista Jeesuksen olleen isän tykönä ennen maailman luomista ja syntymistään ihmiseksi äitinsä Marian kohdusta.

Sana ja viisaus ovat samaa tarkoittavia sanoja, kun luomisesta puhutaan. Jumala omisti oman viisautensa ja sanansa alussa tykönsä ennen kuin loi tämän maailman. (Snl 8:22; Joh 1:1) Omistiko Jumala Poikansa alussa tykönsä? Niin pitäisi olla, jos viisaus tarkoittaisi Jumalan Poikaa eikä Jumalan viisautta. Siitä huolimatta kovin harva on valmis sanomaan, että Jumala on omistanut oman Poikansa tykönsä ennen maailman luomista.

Jumalan sana ja viisaus ovat kiinteästi Jumalaan kuuluvia asioita, mutta eivät itsenäinen persoona, henkilö. Sen vuoksi sanaan ja viisauteen viittaavia pronomineja ei tule kääntää persoonapronominilla "hän". Jos niin tehtäisiin, niin silloin pitäisi viitata viisauteen feminiinissä englanninkielessä pronomiinilla "she" eikä maskuliinilla "he". Huomaat tästä, miten väärin on käyttää persoonapronominia "hän" sanasta ja viisaudesta puhuttaessa.

Johanneksen evankeliumin alku tulisi kääntää suunnilleen näin:

"Alussa oli sana, ja sana oli jumalan tykönä, ja jumala oli sana. Tämä oli alussa Jumalan tykönä. Kaikki on saanut syntynsä sen kautta, eikä ilman sitä ole syntynyt mitään, mikä syntynyt on. Siinä oli elämä ja elämä oli ihmisten valo. Ja valo loistaa pimeydessä, mutta pimeys ei sitä käsittänyt. Oli Jumalan tyköä lähetetty mies, jonka nimi oli Johannes. Tämä tuli todistukseksi, jotta todistaisi valosta, jotta kaikki uskoisivat hänen kauttaan. Hän ei ollut itse tuo valo, mutta tuli todistamaan valosta, että totinen valo, joka valaisee jokaisen ihmisen, oli tulossa maailmaan. Se oli maailmassa ja maailma on saanut syntynsä sen kautta, mutta maailma ei tuntenut sitä. Se tuli omiinsa ja sen omat eivät ottaneet sitä vastaan. Mutta kaikille, jotka ottivat sen vastaan, [se] antoi voiman tulla Jumalan lapsiksi, niille, jotka uskovat hänen nimeensä; jotka eivät ole siinneet verestä eivätkä lihan tahdosta eivätkä miehen tahdosta vaan Jumalasta. Ja sana tuli lihaksi ja teki majan keskelleemme. Ja me katselimme sen kirkkautta: sen kaltaista kirkkautta kuin ainoalla pojalla on isältä täynnä armoa ja totuutta." (Joh. 1:1-14)

Johannes sanoo sanaa (logos) jumalaksi, koska se on luomiskertomuksessa ehdoton auktoriteetti luotuihin nähden. Se, mitä Jumala sanoi, tapahtui. Luomiskertomuksessa toistuvat sanat "Jumala sanoi" ja "tapahtui niin". Mitään muuta ei voinut tapahtua kuin juuri se, mitä Jumala sanoi. Näin ollen sana oli ehdoton auktoriteetti ja siten "jumala" luomisen aikana. (vrt. Jes 55:11; Psa 104:5-10) Johanneksen evankeliumin alun sanajärjestys on "jumala oli sana", ei "sana oli jumala". On tärkeää kirjoittaa nämä sanat oikeassa järjestyksessä, koska tämä järjestys kuvaa oikein sanan asemaa "jumalana". "Sana" edustaa Jumalaa maailmassa sen sijaan, että "sana" olisi itse se Jumala, jota se edustaa. Sen vuoksi sana "logos" on kirjoitettu sanan "theos" jälkeen evankeliumissa. Jumala toimii sanansa kautta, mutta sana ei toimi itsenäisesti, koska se ei ole persoona.

Johannes samaistaa evankeliuminsa alussa sanan ja valon toisiinsa. Kaikki on syntynyt sanan kautta ja maailma on saanut syntynsä valon kautta. (Joh 1:3-9) Eikö tämä todista sitä, että sana ja valo ovat Jumalan Poikaa Jeesusta tarkoittavia sanoja ja Jumala on luonut maailman Poikansa kautta? Sana logos (sana) ja valo viittaavat tosin Jeesukseen, mutta vain esikuvina, eivät henkilöinä. Johannes puhuu sanasta ja sen kautta pimeään maailmaan tulleesta valosta esikuvana, joka kertoo jo edeltä kristuksen tulosta maailmaan. Jos luet luomiskertomuksen alun, jossa Jumala sanoo jotakin ja luo tämän maailman, niin siellä sana ei ole persoona eikä se valo, joka tuli maailmaan ole sekään persoona. (1Moos 1:1-5)

Sana, jonka kautta valo tuli luomiskertomuksessa pimeään maailmaan, on esikuva kristuksesta, mutta ei henkilö. Koska Johannes todistaa esikuvan kautta kristuksesta, syntyy siitä virheellinen vaikutelma, jonka

mukaan sana ja valo olisivat olleet henkilö jo luomisen aikana, mutta kun luet luomiskertomuksen, niin siellä sana ja valo eivät ole henkilö. (1Moos 1)

Sana ja valo ovat abstraktioita, joiden kautta Jumala on maailman luonut. Jumala on myös lähettänyt sanansa maailmaan ja se sana on ihmisten valkeus, mutta ihmiset eivät ottaneet sitä vastaan. (Joh 1:7-11) Lähettikö Jumala poikansa monta kertaa maailmaan, koska valo oli lähetetty maailmaan ja oli maailmassa jo ennen kuin Jeesus syntyi äidistään Mariasta? (1Moos 1:3-5) Ei. Jumala on lähettänyt poikansa yhden ainoan kerran maailman aikojen loppupuolella syntien sovituksesi, niin kuin heprealaiskirjeessä on sanottu. (Hebr 9:26-28)

Jeesus Kristus on maailman valkeus (Joh 8:12), mutta ei ollut valona maailmassa ennen kuin syntyi ihmiseksi. Johannes puhuu sanasta ja valosta kristuksen esikuvana, viitaten niillä sanoilla luomiseen, mutta Kristus tuli maailmaan vasta hänen jälkeensä, ei häntä ennen. Monet ovat tulkinneet väärin apostoli Johanneksen kertomusta, niin että luulevat Johannes kastajan todistaneen Jeesuksesta siten, että Jeesus olisi syntynyt ennen häntä. (Joh 1:6-34) Mitään sellaista ei lue rinnakkais-evankeliumeissa eikä apostoli Johannes sitä yrittänyt todistaa.

Johanneksen evankeliumin ensimmäinen luku pitää lukea kokonaisuutena, ei osina. Johannes kastajan sanat Jeesuksesta fariseuksille on mainittu jakeissa 1:20-28. Hän sanoo niissä syyn, miksi Jeesus on ollut häntä edellä (1:15), on mennyt hänen edelleen (1:30) ja on häntä edellä (sanatarkat käännökset): Johannes ei ollut arvollinen avaamaan edes herran kengännauhoja! (1:27) Johannes puhuu tässä arvossa häntä yläpuolella olevasta herrasta, joka on Kristus ja Jumalan poika. (1:20-34) Mitään muuta Johannes ei näillä sanoillaan todista. Sanat "[emprosten](#)" ja "[protos](#)" tarkoittavat arvossa edellä olemista sen lisäksi, että ne voivat tarkoittaa ajallisesti edellä olevaa. Jeesus on ollut Johannes kastajaa edellä arvossa jo profetian sanassa, mutta käytännön elämässä Kristus meni hänen edelleen vasta sitten, kun alkoi julkisen toimintansa hänen jälkeensä. Tästä myös rinnakkais-evankeliumit yhtenevästi todistavat. (Matt 3; Mar 1; Luuk 3) Johannes kastaja ei todistanut sitä, että Jeesus Kristus olisi syntynyt ennen häntä tai olisi ollut olemassa ennen maailman luomista. Sellaiseen tulkintaan on päädytty sen vuoksi, että on pidetty totena kolmiyhteisen Jumalan oppi ja siihen liittyvä opetus Jeesuksesta Jumalan Poikana isän tykönä ennen maailman luomista, alussa.

Olen kirjoittanut Johannes kastajan todistuksesta tarkemman selonteon artikkelissa "[Johannes 2:13-25 selitys](#)". Siitä käy paremmin ilmi Johanneksen kertomuksen jäsentely. Hän alkaa kertomuksen Johannes kastajan todistuksesta jakeessa 6, puhuu jakeessa 15 edeltä niistä sanoista, jotka sitten lopulta lausui jakeissa 20-27 ja etenkin jakeessa 27, johon viittaa jäljestäpäin jakeessa 30. Jakeesta 27 käy siten ilmi se,

mitä hän jakeissa 15 ja 30 on sanoillaan tarkoittanut. No, tulihan se asia selitettyä lyhyesti nyt tässäkin.

Myös Johannes kastaja oli valo ja kirkkaana loistava lamppu, niin kuin kaikki valitut ja pyhät ovat tämän maailman valo. (Joh 5:35; Matt 5:14-15; Efe 5:8) Kristus on valona kuitenkin paljon kirkkaampi kuin kukaan muu ihminen ja häntä sanotaan Uuden taivaallisen Jerusalemin lamppuksi, jota Jumalan kirkkaus valaisee. (Ilm 21:22) Jumalan kirkkaus valaisee nyt meidän sydämiämme evankeliumin sanan kautta, sillä valo on Jumalan sanassa, joka tuli lihaksi kristuksen persoonassa ja asuu nyt pysyvästi meissä sanan kautta ja henkenä. (2Kor 4:4-6; 1Joh 2:7, 14, 24; 4:9-16; Luuk 8:4-15; Joh 14:23-24; Efe 3:14-21)

Mikä on se valo, jonka kautta Jumala on maailman luonut ja joka oli maailmassa jo ennen kristuksen syntymää? Se valo on tietysti Jumalan sana! Jumala on lähettänyt sanansa valittujen palvelijoidensa profeettojen kautta jo ennen kristuksen syntymistä monta kertaa maailmaan. Maailma ei ottanut sitä sanaa vastaan, vaikka se sana on minun jalkojeni lamppu ja valo minun teilläni. (Psa 119:105) Sana ja valo ovat siten yhtä, niin että ilman yhtä ei voi olla toistakaan. Henkilöä ne eivät luomisen yhteydessä tarkoita, vaikka puhuvatkin esikuvina henkilöstä, joka oli tuleva vasta myöhemmin maailmaan. Jumalan sanassa on ennustettu totisen valon tulemisesta maailmaan ja se valo on Kristus. Kristus ei ollut kuitenkaan luomassa tätä maailmaa yhdessä isänsä kanssa Jumalan Poikana, sillä hän ei ollut silloin vielä syntynyt.

Katolisen uskon suurin mysteeri on se, miten Jeesus voi olla ihminen ja Jumala yhtä aikaa olematta ihmisenä eri olevainen (henkilö) kuin Jumala. Tätä mysteeriä selittämään on kehitetty Kristuksen kaksiluonto-oppi, joka sai lopullisen muotonsa vuonna 451 Khalkedonin kirkolliskokouksessa. Sen mukaan Kristuksella on kaksi eri luonto: inhimillinen luonto ja jumalallinen luonto. Kaikki inhimillinen Jeesuksen elämässä selitetään hänen inhimillisen luontonsa kautta, kaikki yliluonnollinen hänen jumalallisen luontonsa kautta.

Kristusta ei ole jaettu Raamatussa kahtia kaksiluonto-opin osoittamalla tavalla. Sanalla "luonto" on korvattu sanat "olevainen", "henkilö" (persoonaa) ja "olento". Se, mikä pannaan Jeesuksen inhimillisen luonnon tiliin, korvaa kokonaan sanan "ihminen" ja "persoonaa". Sana "luonto" vastaa siis täysin ihmistä ja persoonaa. Kun uskovaisia on hämätty tämän keksityn jaottelun kautta, niin on saatu heidät pitämään totena sisäisesti ristiriitainen ja järjetön oppi, jonka mukaan Jeesus on yhtä aikaa ihminen ja Jumala, mutta ei olisi ihmisenä eri olevainen kuin Jumala ja hänen oma jumalallinen luontonsa.

Ihmisellä on oma tietoisuus, joka on eri tietoisuus kuin ikivanhalla Jumalan Pojalla tai Jumalalla. Ihminen sanoo ”minä olen” ja ikivanha Jumala sanoo ”minä olen”. He ovat eri olevaisia. Ihmisellä on oma tahto, mieli, tunteet, ajatukset, tieto ja muisti. Jumalalla on oma tahto, mieli, tunteet, ajatukset, tieto ja muisti. Ne ovat molemmilla omat ja eri kuin sillä toisella. On siis täysin selvää, että Jeesus on ihmisenä eri olevainen kuin Jumala. Hän on kokonaan eri olento kuin Jumala.

Jos ajatellaan, että Jeesuksella on ollut aina jumalallinen luonto, jonka kautta hän on Jumala ilman elämän alkua ja loppua, niin se jumalallinen luonto on kokonaan eri olevainen kuin hänen oletettu inhimillinen luontonsa. Jeesuksen inhimillinen luonto voisi esimerkiksi keskustella hänen jumalallisen luontonsa kanssa niin kuin poika keskustelee isän kanssa. Kolmiyhteiseen jumalaan uskovat kieltävät tällaisen johtopäätöksen, mutta niin asia todellisuudessa olisi, jos Jeesus olisi jaettu kahtia ihmiseksi ja Jumalaksi ”luontonsa” mukaan. Niin kuin vilpitön totuutta rakastava ihminen huomaa, on sanalla ”luonto” pimitetty se asia, että Jeesus on ihmisenä eri olevainen kuin Jumala.

Petteri Haipola, 11.9.2016